

bat a voluntate et approbatione Episcoporum, ideo hæc ipsamet potestas poterat ab ipsis Episcopis limitari, dispensationes aliquas in observantiis etiam religionis sibi reservando, quia apud eos erat major potestas non solum ratione jurisdictionis, sed etiam ratione voti, ut supra ostensum est. Et ad hunc modum potest esse nunc in Abbatissis aut Priorissis aliqua potestas dispensativa, juxta earum instituta, et permissiones suorum Prælatorum. Idemque dicendum est de religionibus vel monasteriis virorum subjectis Episcopis, etiamsi propriam jurisdictionem non habeant, ut si inter eos clerici ordinati non sint, nam in illis sicut esse potest præfectura, ita etiam hoc genus potestatis, juxta Episcopi determinationem. Nam de tali potestate, aut statu ita præcise spectato, hæc regula assignari potest, ut quidquid juxta modum instituti, professionis ac regulæ in observantiis regularibus dispensabile est, posse per Præfectum regularem dispensari, nisi ab Episcopo prohibeatur; quæ satis ex dictis declarata est.

8. *Talis potestas est non proprie dispensativa. — Merito tamen vocari potest dispensativa.* — Solum in hoc puncto adverto, actum hujus potestatis videri plus participare de ratione irritationis, vel simplicis facultatis, quam dispensationis, quia per hanc potestatem non videtur auferri obligatio, nisi faciendi aliquam mutationem ex parte materiæ, vel apponendo conditionem, qua posita, cessat obligatio præcepti, ut supra dicebamus de simplicis facultate, et cernitur in votis; nam hi etiam religionum Præfecti possunt vota subditorum irritare, cum tamen non possent dispensare. Verumtamen, licet quæstio de nomine sit, magis proprie potest hic servari nomen et ratio dispensationis; nam regulæ talis religionis suam habet rationem legis, a cujus obligatione, sive coactiva, sive directiva, potest Præfectus ex vi sui muneris aliquem eximere, nulla facta mutatione in materia, sed immediate ac per se tollendo obligationem, etiamsi regula absolute præcipiat vel prohibeat, nulla adjuncta conditione; intervenit ergo ibi propria ratio dispensationis. Item, potest generalis Præfectus religionis generale aliquod præceptum suis subditis imponere, et deinde potest aliquem eximere modo supra dicto, et non tantum declarando non esse obligatum, sed auferendo obligationem quam possit conservare; ibi ergo etiam intervenit modus dispensationis. Neque est simile de voto, nam illius obligatio est divina et na-

turalis, pendetque ex ejus relaxatione per se, vel per dispensatorem a se deputatum; ab altero autem homine pendere non potest, nisi quatenus vel materia voti, vel consensus permittentis, ab ejus voluntate pendet; regularis autem obligatio, seclusa jurisdictione, manat ex hominum pacto et promissione inter se, et ideo ab eisdem dari potuit potestas tollendi illam. Et quamvis ablatio hujus obligationis respectu ejus personæ cui conceditur, sit veluti abrogatio præcepti illi impositi, tamen, respectu regulæ seu præcepti generalis, merito appellatur dispensatio.

9. Hæc igitur sola potestas est intrinseca statui religioso, et ideo illa de se integra est, etiam nunc in quocumque religioso Prælate, sive universali, sive locali, nisi major Prælati aliquid sibi specialiter reservaverit, sicut de Episcopo in n. 7 dictum est; nam ipsamet institutio religiosa hanc conditionem postulat, et ideo superioribus Prælatibus hanc confert potestatem. Hæc autem potestas et confirmata et aucta est per jurisdictionem ecclesiasticam Præpositis regularibus superadditam. Nam per hanc jurisdictionem nova potestas dispensandi data est, quæ versari potest circa omnes materias supra capite præcedenti declaratas, et specialiter circa statuta vel præcepta regularia, quatenus jam non solum procedunt ex paterna seu dominativa potestate, et sunt leges (ut sic dicam) conventionales, sed etiam ex potestate jurisdictionis et prælationis, et sunt leges simpliciter, et in omni proprietate.

10. *Eam potestatem non habent Prælati non exempti, cum non sint quasi Episcopi subditorum.* — De hac autem jurisdictione quoad Abbates vel Prælatos non exemptos a jurisdictione Episcoporum, nihil dicere possumus ex vi illius principii de jurisdictione Episcopali, quia his Abbatibus nullibi legimus esse generatim concessam generalem potestatem quasi Episcopalem, neque erat conveniens statui eorum, cum essent sub immediata jurisdictione Episcoporum. Unde in antiquis canonibus Decretorum, et quinque librorum Decretalium, quia nondum erat adeo extensa et multiplicata hæc exemptio religionum, nulla fere fit mentio jurisdictionis Episcopalis horum Abbatum, quia cum illam haberent eo tempore Episcopi, nondum erat illis communicata jure ordinario. que obstat quod de Abbate dicitur in c. *Nullam*, 17, q. 2, ad Abbatem totam potestatem pertinere, ex quibus verbis solent multi Canonistæ colligere de hac potestate Abbatum, ut

videre licet in Navar., Comment. 3 de Reg., n. 4, et aliis, quos ipse refert. Dicendum est enim ibi non loqui Pontificem de propria potestate jurisdictionis ecclesiasticæ, sed de potestate dominativa, seu paterna, quam habet Abbas ex vi talis religiosi status, ut constat ex contextu, et in superioribus tactum est.

11. *Neque illam habent ex jure communi. — Poterunt tamen habere ex jure suorum Episcoporum. — Hodie nulla religio eam habet ordinariam, nisi a Papa.* — De his ergo Abbatibus seu Prælatibus non exemptis dicendum est, ex vi sui muneris, seu ex concessione juris nullam habere jurisdictionem ad dispensandum in votis, præceptis, aut impedimentis ecclesiasticis, generatim loquendo. Probatur, quia hoc pertinet ad jurisdictionem Episcopalem, quam ipsi non habebant. Dixi autem generatim loquendo, quia excipiendi sunt casus speciales in jure expressi, si qui fortasse fuerint, ut a n. 2 tractatum est. Dixi etiam ex concessione juris, quia ex concessione Episcopi poterunt Abbates habere hanc jurisdictionem, quia, cum essent superiores Prælati ordinarie, poterant illam communicare, et quasi vicarios suos illos constituere. Tunc autem illa jurisdictio in his Prælatibus videri potest tantum delegata, quia non convenit his Abbatibus ex vi muneris, sed ex concessione Episcopi. Et fortasse regulariter ita est. Existimo tamen potuisse tunc Episcopos, eo modo quo ad illos spectabat approbatio et institutio religionum in suis Episcopatibus, instituere munus et prælationem Abbatibus cum ordinaria jurisdictione ad dispensandum in prædictis materiis, juxta mensuram aliquam ab ipsis præscribendam; hoc enim non videtur excedere potestatem Episcoporum, quamdiu eam sibi Apostolica Sedes non reservavit. Qualis autem fuerit in hoc antiqua institutio monachorum, mihi non constat. Postquam autem Pontifex sibi reservavit confirmationem et approbationem religionum, in nullo Prælate religioso invenitur hæc jurisdictio ad dispensandum ut ordinaria, nisi eam habeat a Summo Pontifice; nam si religio sit exempta, eo ipso habet jurisdictionem a Papa; si autem exempta non sit, regulariter non habent Præfecti ejus hanc jurisdictionem, sed quantum Episcopus superior concedere vult.

12. Atque hinc ulterius concluditur, potissimum inveniri hanc jurisdictionem in Prælatibus regularibus exemptis, et in suo ordine superioribus, id est, immediate Summo Pontifici

subjectis. Probatur, quia illi omnes sustinent locum et munus Episcoporum respectu suorum subditorum. Unde ad hoc non refert quod talis Prælati sit unius loci tantum, vel plurium; nam ratio facta in utroque æque procedit. Unde si quis nunc est Abbas exemptus unius tantum monasterii, non habens alium Prælatum regularem, cui ordinarie subjectus sit, potestatem habet dispensandi Episcopalem, juxta regulas superius capite præcedenti positas, et juxta specialia privilegia, si illa habuerit. Idemque a fortiori certum est de Generalibus omnium religionum, ut per se constat. De Provincialibus autem, quatenus subjecti sunt Generalibus, oritur nonnulla ratio dubitandi, quia habent superiorem Prælatum habentem Episcopalem et ordinariam jurisdictionem in ipsos, et in omnes subditos eorum, cum potestate dispensandi immediate cum omnibus illis; non solet autem in Ecclesia respectu eorumdem esse potestas dispensandi Episcopalis infra Summum Pontificem, nisi in uno Episcopo, vel Prælate habente vices ejus. Major autem dubitatio est de Prælatibus conventualibus, quia hi solum videntur esse tanquam proximi Parochi, qui potestatem non habent dispensandi, neque illis videtur necessaria, cum per Provinciales possit sufficienter omnibus necessitatibus subveniri.

13. In hoc vero puncto servanda est regula tradita ab Innocentio, in c. 2, de Eo qui furt. ord. suscep., recepta communiter a Doctoribus ibi, et in c. *An si clerici*, § *De adulteriis*, de Judic., et a Sylvestro et Angelo, verb. *Dispensatio*, videlicet, unumquemque Prælatum religiosum eam habere potestatem dispensandi, quæ sibi a jure vel a regula concessa est. Quæ assertio supponit in his omnibus Prælatibus esse aliquam potestatem dispensandi; quæ de omnibus, etiam de conventualibus vera est. Quod constat sufficienter ex usu omnium religionum. Item, quia supra ostensum est, hos omnes esse vere Prælatos, et consequenter omnes participare jurisdictionem Episcopalem; ergo eadem ratione participabunt illam quoad potestatem dispensandi, quia non debet esse minor hæc potestas ut favorabilis, quam ut rigorosa. Denique, quia hæc potestas pro ratione sui muneris unicuique ex his Prælatibus necessaria est. Et omissis Generalibus, de quibus jam diximus, de Provincialibus est res certa, quia sunt quasi Episcopi in suis provinciis. Et (ut difficultati insinuatæ in n. præced. satisfaciamus) specialis necessitas nascitur ex peculiari conditione status religiosi;

nam quando religio adeo universalis est, ut per universam Ecclesiam per varias regiones sit dispersa, et ideo est in varias provincias divisa, non possunt commode omnes religiosi dispensatione indigentes, ad Generalem recursum habere; sed necessarium fuit hanc potestatem Provincialibus communicare. Quæ ratio suo etiam modo, licet non tam urgente, locum habet in Prælati conventualibus, quia necessitas dispensationis sæpe potest esse urgens, et præsentanea, vel quasi quotidiana, et ideo non debuit pendere semper a Provinciali, qui interdum et diu et longe absens est. Accedit quod hæc potestas dispensandi sæpe est necessaria ad bonum spirituale subditorum; religiosi autem sicut ratione status ad majorem perfectionem spiritualem obligantur, ita per hæc auxilia debent et frequentius et facilius adjuvari; est ergo valde consentaneum huic statui, ut Prælati etiam locales hanc habeant potestatem, ut, sicut tenentur non tantum salutem, sed etiam perfectionem subditorum procurare, ita etiam possint modis omnibus illos juvare. Et ideo non repugnat, nec est ullum inconveniens quod hæc potestas, etiam in ordine ad eundem actum seu effectum, sit in multis Prælati subordinatis inter se, et sub uno Summo Pontifice; tum quia potuit sine dubio hoc modo ab eodem Pontifice concedi; tum etiam quia tota illa ordinatur ad majus bonum et ædificationem religiosorum, et in ea servatur ordo, ut, quatenus est in inferiori, semper a superiore dependeat, ut mox dicemus; et ita servatur pluralitas sine confusione.

14. *Hæc potestas cuique Prælati cum proportionem competit.* — Deinde vero assignatur in prædicta assertionem communis regula ad cognoscendum gradum, seu quantitatem hujus potestatis in unoquoque ex dictis Prælati, quæ dicitur esse vel jus commune, vel speciale religionis; illam vero regulam ita intelligendam censeo ut, quantum est ex vi juris communis, in quolibet illorum sit potestas dispensandi in casibus Episcopaliibus, juxta principium generale supra positum et explicatum c. præced., a n. 1 usque ad 9. Ratio est quia jus commune nulli istorum Prælatorum limitat hanc potestatem; ergo, quantum est ex vi ejus, in nullo eorum diminuta est. Præsertim, quia si in aliquibus est diminuta, maxime in conventualibus Prælati; at jus commune potius his concedit quiddam concedit regularibus Prælati, quia (ut n. 2 dixi) de his tantum fere semper loquitur, et ex vi juris communis nihil pertinens ad

hoc genus potestatis, his inferioribus Prælati ademptum est. Relinquitur ergo ut limitatio talis potestatis, si quæ fuerit in his Prælati, ex jure speciali uniuscujusque religionis sumenda sit.

15. Unde hanc regulam, pro concessionem dictæ potestatis ex vi juris specialis, constituo, unumquemque Prælatum regularem posse dispensare cum suis subditis, in omnibus quæ in regula reservata non sunt superiori Prælati, ita ut quiddam non est prohibitum, censeatur concessum. Probat, quia ex vi Prælationis habet unusquisque Prælati hanc potestatem; ergo unusquisque habet totam, quæ in tali religione invenitur respectu subditorum, nisi prohibeatur jure speciali, quia nullum aliud principium excogitari potest unde limitetur. Dices, in Societate potius contrariam regulam servari, juxta quamdam Bullam Gregorii XIII, quia nullus inferior Prælati sub Generali censeatur posse dispensare, nisi quatenus sibi concessum est, ita ut quiddam non est concessum, censeatur prohibitum, et non e contrario, quiddam non est prohibitum, censeatur concessum. Respondetur, imprimis hic nos non agere de speciali instituto Societatis, de quo infra toto tract. 10, sed de communi ratione Prælatorum regularium. Deinde dicimus id non esse alienum a nostra regula; nam, si in Societate id servatur, illud est propter speciale jus, quod declarat esse prohibitum quiddam non est concessum. De quo, an ita universaliter accipiendum sit, vel quomodo sit intelligendum, infra suo loco dicam in citato tractatu, libro decimo, cap. quinto.

16. Tandem, ut melius possit dicta regula ad omnia instituta applicari, animadvertendum occurrit, hanc potestatem dupliciter convenire posse unicuique religioni exemptæ. Primo, ex vi muneris talis Prælati, habentis respectu suorum subditorum non tantum vices Parochi, sed etiam Episcopi; et quantum ad hoc genus potestatis maxime procedit regula posita, ut sufficienter confirmatur ex proxime dictis numero præcedenti, et ex supra generatim tractatis c. 12, de jurisdictione quasi Episcopali horum Prælatorum. Alio modo potest convenire hæc potestas ex specialibus privilegiis vel indultis, sive directe concessis tali religioni, sive per communicationem cum aliis; et quoad talem potestatem, licet regula dicta, bene intellecta et applicata, locum etiam habeat, tamen modus indulti et concessionis maxime considerandus est. Nam,

CAPUT XIV.

QUÆ PERSONÆ A PRÆLATIS RELIGIOSIS DISPENSARI QUEANT.

1. *Sex personarum genera in hac questione. — Expediuntur tria posteriora genera personarum.* — Ultimum punctum supra propositum, c. 12, n. 5, fuit de personis quæ per hanc potestatem possunt dispensari. Et de tribus generibus personarum potest dubitari, scilicet de ipsismet Prælati utentibus tali potestate, de novitiis, et de secularibus, aliquo extrinseco modo (ut sic dicam) religioni conjunctis, ut sunt familiares, servientes, et similes. Nam præter hæc tria genera solum relinquuntur alia tria, scilicet, religiosi professi ejusdem religionis subditi; religiosi ejusdem etiam professionis, non tamen subditi; et omnes alii externi nullo modo religioni conjuncti, sive seculares sint, sive religiosi alterius religionis.

De hoc autem triplici posteriori genere nulla est quæstio; nam, quod attinet ad religiosos professos ejusdem religionis, constat illos esse quasi propria subjecta (ut sic dicam) circa quæ potestas hæc versatur, nam propter illos datur hujusmodi potestas; cum illis ergo omnibus potest dispensare Prælati religionis, per se loquendo, seu nisi in ipso indulto fiat peculiaris restrictio, quæ raro vel nunquam fit. De aliis religiosis ejusdem professionis, non tamen subditis, est contraria regula certa, scilicet, non posse religiosum non subditum dispensari a Prælati non suo. Ratio est clara, quia dispensatio hæc est actus jurisdictionis, quæ non versatur circa non subditum. Et quamvis interdum contingat, potestatem dispensandi concedi erga eos, qui alias non sunt subditi, quia per privilegium fiunt subditi quoad illum actum, vel quia tunc non conceditur jurisdictio, sed nudum ministerium; licet hoc (inquam) fieri possit, et interdum fiat, tamen ex ordinario jure religionum, tam communi quam speciali, certum est non ita fieri, quia esset contra debitum ordinem, et quia pareret confusionem potius quam ædificationem. Item, quia religiosi possunt facile habere recursum ad suos proprios Prælatos, et Prælati debent agnoscere vultum peccatoris sui; ergo supervacaneum et inopinatum esset, si unusquisque religiosus posset dispensari a quolibet Prælati suæ religionis, etiam non suo. Denique, ob hanc rationem non potest inferior Prælati dispensare cum

si verba Pontificis generalia sunt, scilicet concedendi tali religioni vel Prælati ejus potestatem dispensandi in hac vel illa re, et per aliud indultum, vel per regulam religionis non limitantur, tunc optime procedit regula posita, quia illa potestas in omnibus invenitur, quibus specialiter non prohibetur. Si autem verba indulti sunt specialia, quia nimirum solum diriguntur ad Generales vel ad Provinciales, tunc potius habet locum altera regula, scilicet, inferiores Prælatos solum posse in eo genere, id quod sibi a superioribus fuerit concessum; nam cum alibi datum non sit, ex natura rei est ipsis prohibitum, quamdiu non est concessum, et hoc modo etiam hic casus ad prædictam regulam reducitur; nam illamet specialis concessio et est jus speciale talis religionis, et est virtualis quædam prohibitio respectu inferiorum. Dico autem semper respectu inferiorum, quia respectu superiorum nunquam censeo illam limitationem admittendam, nisi exprimatur; quamvis enim indultum vel regula tantum diceret: Omnes Guardiani, vel Piores, vel denique conventuales Prælati, quomodocumque nominentur, hoc possint dispensare, nihilominus Provinciales et superiores Prælati non sunt censendi exclusi ab ea concessione et potestate; quia sub particulari semper includitur universalis Prælati; sicut sub nomine proprii sacerdotis comprehenditur Episcopus quoad habendam potestatem.

17. Dices: interdum inferior habet jus adjuvandum in aliqua causa, in qua non potest superior se intromittere, nisi fortasse per viam appellationis, vel in defectum alterius; ergo idem contingere potest in hac materia dispensationum. Respondetur imprimis, antecedens non habere locum in Prælati ordinariis, habentibus propriam curam spiritualem subditorum in utroque foro, ut sunt Prælati religionum. Deinde, in his dispensationibus multo minus esse id admittendum quam in aliis causis judicialibus, quia propinquius ordinantur ad spirituale bonum subditorum. Ac denique, ut id posset admitti, oporteret prohibitionem et denegationem esse expressam, quia multum exorbitaret ab ordinario jure. Supererat hic alia dubitatio, an Prælati habentes hanc potestatem possint illam delegare. Sed expediemus illam simul cum alia simili in cap. decimo quinto, a num. quarto.